

[Aksel Larsen.]

De enkelte forslag, som her behandles, vil jeg gennemgå i henhold til, hvad der står i betænkningen og i de enkelte ændringsforslag.

Jeg må først sige om den indledende mindretalsudtalelse i betænkningen fra Danmarks retsforbund, at den aldeles ikke forbløffer mig, selvom den burde gøre det. Som det ærede medlem hr. Viggo Starcke allerede har oplyst, og som enhver kan læse, står der, at retsforbundets medlem af udvalget under de førte forhandlinger har hævdet, at der burde sættes ind overfor statens pengeudpumpning, som den f. eks. finder sted gennem Marshalludlån. Det er altså retsforbundets betænkningssynspunkt, at Marshallpengene ikke må bruges til udlån, f. eks. til investering i industrien, til nybygning af fabrikker eller lignende. Da vi havde første behandling af lovforslagene, stod det ærede medlem hr. Viggo Starcke på talerstolen og holdt en varm-følt tale for radiolytterne i Østjylland om, at naturligvis burde man have ret til at bygge sukkerfabrikker i Jylland. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved udmærket vel, at den sukkerfabrik, man arbejder på at få bygget, kun vil kunne blive til virkelighed, hvis man under en eller anden form får offentlig støtte til finansiering af fabrikkens opførelse, og at det, man har stræbt efter, er at få lån af Marshallpengene. (Tholstrup: Det er noget vrøvl!). Det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved dette, og på dette grundlag stod han ved første behandling og sagde, at disse mennesker i Jylland burde have lov at bygge deres fabrik, underforstået: staten bør stille Marshallpenge til deres rådighed. Nu drejer det sig ikke om en tale, der transmitteres i radio, men om noget, der skrives i en betænkning, som muligvis ikke læses af østjyske landmænd, og altså siger det ærede medlem hr. Viggo Starcke det modsatte; han siger, at Marshallpengene må aldeles ikke bruges til slige formål. Det ærede medlem hr. Tholstrup, som varetager det ærede medlem hr. Viggo Starckes interesser, siger, at dette er noget vrøvl; men det ærede medlem hr. Tholstrup ved udmærket godt, at der ikke er nogen, der kan forhindre — det skulle da lige være dem, der råder over byggematerialerne eller lignende — denne kreds i Jylland i at bygge deres fabrik, hvis de selv er i stand til at skaffe de 40 mill. kr., der skal bruges. Det er de imidlertid ikke, det kan man let forstå. Nok går det ret godt for en del af landbruget, men

40 mill. kr. er nu kolossalt mange penge. Det ærede medlem hr. Tholstrup ved, at den kreds, der tænker på at bygge fabrikken, kun regner med at kunne bygge den, hvis de kan få Marshallfinansiering eller anden form for offentlig eller halvoffentlig finansiering, og derfor har jeg haft berettigelse til at kritisere det ærede medlem hr. Viggo Starckes dobbeltspil i denne sag.

Jeg går videre i betænkningen. Det glæder os naturligvis, at man har opgivet tallerenskatten og skotøjsskatten, men det glæder os ikke, at man vil ophæve hudeordningen på den måde, som det skal ske. Det forekommer os, at man kunne gå to veje: man kunne enten — og jeg tror, landbrugets økonomiske forhold tillader det — indføre, som det allerede har været antydet, en eksportafgift på kreaturer, der eksporteres levende, eller man kunne have indordnet en sådan eksport under statens kontrol, således at størsteparten af eksporten af kreaturer foregår i slagtet tilstand, så huderne bliver herhjemme. I så tilfælde vil hudeordningen, som vi har den, blive effektiv, hudmanglen ville i væsentlig grad blive afhjulpet; skotøjspriserne ville ikke stige, og der var dog en mulighed for, at kødpriserne ville falde. Vi ville have foretrukket en af disse udveje fremfor den udvej, at man nu opkræver en eksportafgift, der skal dække $\frac{1}{3}$ af omkostningerne, lader staten dække en anden trediedel og lader køberne af fodtøj betale den sidste trediedel. Iøvrigt ville det interessere os meget, hvordan man nærmere vil udforme det, men det får vi jo ikke opklaret i dag.

Hvad angår forslag til lov om forøget afgift på omsætningen af stærke drikke og øl, er vi, som vi allerede har givet udtryk for ved første behandling, modstandere af forhøjelsen, men vi bliver ikke blidere stemt overfor lovforslaget, når udvalgsflertallet nu kommer og foreslår, at forhøjelsen ikke skal indgå i pristalsberegningen.

Naturligvis forsøger man at dække sin dårlige samvittighed under påstanden om, at det kan da ikke gøre arbejderne noget, at de ikke får lønforhøjelse, fordi øllet og brændevinen stiger. Men det, det drejer sig om, er jo, at de arbejdsoverenskomster, som arbejderne ganske vist ved urafstemningerne forkastede, men som blev dem påtvunget ved rigsdagens og regeringens, lovgivningsmagts, hjælp, indeholder en paragraf om pristalsregulering, baseret på den pristalsberegning, der var gældende dengang. En ændring af denne pristalsberegning i arbejdernes disfavør er natur-